

ВИХОДНІЙ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редвизин: 46-41.
Дружарин 29-26.
В СПРАВИ ОІ ОЛОШЕНЬ
ЗВЕРІАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Львів, 22. січня 1929.

Диплом англійської оточуючої політики су-
проти Рад. Союзу майже завершений. Після вирі-
шення справи про експропріацію тобачі в некористь

Коли Ромуні приписано демократичний режим, то зовсім інші „лікарські засоби“ приворотовано в Югославію, яку від довгих літ роздирав внутрішня боротьба в парламенті і поза ним. Туди за порадом Англії й Франції король аніє конституцію, розв'язав парламент і проголосив королівське самовластя. Мілітаризація уряду і адміністрації має на меті сконсолідувати державу, а латентна скучена більшість російської військової еміграції, саме в обличчі підготовлюваної дії. Правда, після королівського перевороту, представники Англії й Франції інтересували ген. Жіковича в справі змін і навіть ставали в обороні донеуряного парламентаризму, але — очевидно — тільки про людське око. Королівська диктатура не є ідентична з партійною диктатурою (комуністів чи фашистів). Король може кожної хвилини повернути стару конституцію чи откровенно нову, коли будуть переборені перепони до консолі-

Але одночасно відбувається протилежна акція: митрова контрпропаганда з боку Рад. Союзу при посередній підтримці З'єднаних Держав і Німеччини. Радянська пропозиція на адресу Польщі, Литви, а посередньо балтійських держав і Рому-нії мала на меті спараліжувати ці замі. І воли Польща гаялася з підписанням радянського протоколу, покликуючись на нератифікування Кель-льового пакту премієр-сиглаторами, загалом на допомогу Рад. Союзу, поспішила Америка, не сподівано ратифікуючи пакт Кельлього. Цей крок Америки примусив і інші держави піти й слідом. Про ратифікацію цього пакту тро осуд мизи заговорили в Парижі, Варшаві і Празі. Цей крок Америки примусив Польщу в другій ноті відпові-ди значно амініти своє становище до пропонува-ного радянського протоколу. Хто зна, чи ратифі-кація Вашингтоном пакту Кельлього не врятує-ла мира в найближчій будучині, хоч воєни при-родно, не припинила воєнної підготовки на до-шу мету.

Берлін, 18. січня 1929.

1. Три республики.

Ця третя перебіла в змiстi американської республiки маршантo вивинилась у дiборi Гувера. В рр. 1890, 1896, а то й в 1912 цей вибiр був би неможливий. Але лiни, залучуванi золота зроблє- влє настiлькi змiстом держави, що коли напри- клад ще до члєвана iстером держави заступав на

Ц. Дж. П. Морган і проблема репарацій.

Американський пацифізм прийшов як принцип замирення між державами, які не будучи вже Америці страши! як конкуренти, мусіли бути

затримали при житті як боржників, що мають сплатити старе. Так Дж. П. Морган, чоловік, що фінансував велику європ. війну, іде нині на переговори до Європи, щоб собі позичити золоті відсотки. Розуміється, тепер Америка не аніяє в подібних речах. Звідти жидишли план „комерціалізації боргів“, тобто їх заг.-європ. управління, без огляду на політичні відносини суто європейського характеру. План в більшості менше той, щоб остаточно усталити висоту і часовий розподіл переделів між ними. Принавши на репар. конференції загальної і остаточно суму своїх контрибуцій, Німеччина випустить відповідну свідову державних паперів, т. зв. „репараційних бондів“, які продаватимуться на кордоні. Розуміється, переделів в Америці і перш за все Морганові. За ті бонди-векселі Німеччина дістане від Америки гроші, якщо вирішить свої борги перед альянтами. Одержавши від Німеччини бажані репарації, альянти будуть морально примушені заплатити Америці війсьн. борги теж зі свого боку. А аможуть вони платити тільки тими американськими грошми, які дістануть від Німеччини. А що альянти винні Америці багато більше чим аможуть ніхтисити на лімках, тож альянти від Німеччини свою частину, мусять. І винити у себе дома, червоносім для збільшення продукції.

Так витворюється в Європі безкопечна система задовження, найперіснійша піль всякої плутократичної політики. Таким чином, Європа стає анахронізм репар. конференції перед перспективою, що на протязі десятих літ мусять для Америки до безкопечності працювати і до безкопечності платити. На цьому місці вже була мова про те, як саме на тім підлозі починають шораз виразніше закріплюватися ті конфлікти в силоро-політичній напруженості, які — правдоподібно — одного дня випередять перевертуться сили отой американської плутократичної „заливної пати“, якої прихід заповідав Джек Лондон ще перед 20 роками.

III. Ратифікація пакту Кельдого в Америці.

Ясно, що якнебудь війна внострі Європи чи війна Європи з кимнебудь в Америці цілком невинна. Звідти жидишли пакт Кельдого. Не можна ж дозволити поборитися рабам, які в призначені на те, щоб платити. Тому-то цілком у звязку з методами своєї тегемоніальної політики Вашингтонський сенат ратифікував пакт Кельдого. Проте сенатська дискусія, що тривала тижнями тагласа кругом Кельдогового пакту, виявила, що в Америці люди, які не вірять, що європейці, а особливо альянти оту америк. тегемонію на війні стерпять. Людино і видиливши з нього закінчення фр.-брит. пакту було нмощим мemento! З ходу тих думок група сенаторів (Вейли, Рінд, Мозес і інші) сотворила в сенаті опозицію домагаючись цілого ряду ратифікаційних кляузул, які розв'язували Америці руки в їх випадках, починаючи від доктрин Монро, а закінчаючи на гучній формалі про „оборону загальних америк. інтересів“.

Пакт ратифіковано без кляузул, але опози-

ція побідила остільки, що хоч до ратифікаційного документу ніяких офіційних застережень не додано, то їх за те висловлено теж офіційно і в звязку з пактом в іншій формі. Таким чином ринуть в пакт цілий ряд „залих ходів“, якими американська воєнна фльота завжди зможе вишлюстити на повне море. А що з тою потребою американці на всякий випадок“ рахуються, покаже обставина, що безпосередньо після ратифікації пакту Кельдого в америк. сенаті приходять на порядок дня ратифікація воєнного фльотного біло, вже адапна ухваленню в конгресі, яким уряд вирішив будувати 15-ти 10.000-тонних кружальків на протязі найближчих 3 літ! Після викладки війни — кружальки? Шастині люди, що в цьому ніякої внутрішньої суперечності не відчували!

Зенон Пеленський

Настрої і факти.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 17. січня 1929.

Хто хоче перекопатися, що для поширення дуже поважних настроїв зовсім непотрібно поважних поважних фактів, та що знову дуже поважних випадки можуть траплятися без жадних поважних причин, тош най лише уважно слідкує за нинішніми відносинами в Польщі.

Де дівся той ідилічний настрій гармонії поміж соймом і урядом, де ділася віра в довготривалість нинішніх посольських мандатів, яка ось-ось готова була переродитися у тріумф, що побідила, мовляв ідея парламентаризму і відкриті ворота до всіх інших благ! А чейже панували ці настрої на варшавському парламентарному торелі, відкидь переносилися до столичної преси, ще так недавно, ледве перед різдвяними святами, після яких у чимало домах стояло, що до нині обічхані ялики! Інша річ, що ті булячі настрої спіралися на дуже слабенькі основи: на заявах ермієра Бартеля про бажання співпраці з соймом — та й годі. Але в того видно досить було в нинішніх відносинах польських політиків, щоб вторацію сіру дійсність, у якій за ніч абсолютні нічогісенько не змінялося, оглядати сьогодні крізь найрозвішні окуляри.

Минули свята, і часом яких теж нічого не змінилося, та зперед святкових настроїв ані саїду. Кріза кабінету, розпуск сойму, диктатура, а до цього кожної тої квітні цілий рік різнобарвних метеликів. Як-то, скажете, з повітря ані з висли ці сплетні не зродилися, — щось таки мусіло статися! Правда, — сталася... диктатура в Югославії! Як не смішно, але югославійська авантюра геть „адуїт-гувала“ варшавську т. зв. опінію. Подумайте: короткий маніфест, який за одним махом ліквідує цілу морюку зі соймом і робить зайвими усі штудералії „співпраці“: переграє конституційну болячку найкращим способом, бо знімає в голови клоніт алянти з єної скількості проєктів якийсь один путацій; віддає владу в руки як не генералам, то боля полковникам; та головне, до-

Військові відділи усталюють свої місця. М. Садовський кажує місця делегаціям та школам.

В год. 12-й приїжджають члени Директорії, Трудового Конгресу, Національного Союзу, представники Галичини і Буковини та дипломатичний корпус.

Весь майдан, балкони, вікна та сумежні вулиці залиті народом. Циганери, кашкети, капелюхи — мішаються з українськими жупанами та „чамардами“.

Настрій святочний...

Задзвонили дзвони Софійського собору.

Великий його дзвін, дужий як віра зібраних у перемогі та ніжно-медноколісний, як степова пісня козака на кургані сповіщає по цілому Києві, що коло нього зібраних всі сини Української Землі.

Молебні... Замовкли дзвони...

По молебні — хвилина мертвої тиші.

Д-р Л. Цегельський читає грамоту з 3-го січня про приєднання Галичини до України та передає її голові Директорії В. Винниченкові.

Різночасно д-р Я. Олесницький читає цю грамоту по французьки.

У відповідь — член Директорії, Швець, читає Універсал про зауку українських земель. Зараз же після цього — цей універсал був повторений одночасно з чотирьох трибун, усталених у різних кінцях майдану. Врештіня було велике. На багатьох ликах замість були слюзи.

Задзвонили: „Слава!“

Національний хор кілька разів виконав гимн „Ще не вмерла України“, „Вкраїно Мати“ та „Вічний Революціонер“.

Військові частини в армозовому порядку відбули парад. За ними — делегації.

Минуться прапори за прапорами.

Рідка хвилина, на яку кожний нарід гордий і для якої працює не десятками літ, а сотнями.

зволює твердити перед світом, що всю історію зроблено задля лекшої розв'язки „меншостевої“ проблеми, ба, задля переустрою держави на федеративний лад. Задляки відомій репності і далекозорості польського офіційного ПАТ-а, який в найбільш реперансами передав перші вістки про переворот у Югославії по лінії офіційних сербських коментарів, переворот ген. Жіковича з його „Білою Ручкою“, закріпавленою кров'ю Олександрів Драги Обреновичів, був аустерією варшавською „публічною опінією“, як геніальний акт „ратування демократії і парламентаризму від військової диктатури“! Чи може бути щось крашого?!

Попалили дні в туман шершого безпосереднього захоплення балканським зразком дещо розвіває. Але ось послідували випадки вже такі в самій Варшаві, які були суцільно несподіванкою, не меншою від білгородського перевороту, та які мали стільки-же само підстав, скільки варшавський панічний (чи пак боєвий) настрій під впливом — сербського замаху. Мавмо на увазі: лист п. Бартеля, у якому він елементував твердження ППС (шоста Діяманда на бюджетній комісії), наче би уряд згодилися предложити до якогонебудь означеного терміну внески на додаткові кредити (на покриття докочаних уже на власну руку витрат поза бюджетами в двох останніх роках). Це був безсумнівний удар по оптимістичній епесі і цілої т. зв. соймової демократичної лінії, яка свою останню тактику операції ввсїло на заявах „співпраці“ п. Бартеля. Але слідуючий удар був де-де значний. Ним була відмова марш. Пілсудського, як військового міністра, вислати якенебудь представництво міністерства на засідання соймової бюджетної комісії, присвячене військовому бюджетові. Факт цієї відмови й аргументи, оголошені від імені марш. Пілсудського референтом військового бюджету, послом Косицьковським (майор, довірена людина маршалка), були для сойму першорядною сенсацією. Острах перед образом військового мундшуру“ з боку будь-якого члена комісії, образою, яка довела би до конфлікту? Гаразд, алеж цього остраху не було чейже на воєну, коли випродеж кількох днів надкозлавніші інформації подавав відміністр ген. Конажевський, не було тоді теж жадної образи ні конфлікту, а в міжчасі ні склад сойму та комісії ані його відношення до уряду не змінилося...

І нині запанувала у соймі настрій скрайньої невпевненості в так мовити — духової „парламентарної депресії“. Вже навіть люди, які з найповажнішою мінюю називають докладну дату із найближчої будучини, коли то сойм піде на свіжу земельну транзиту. Але коли пригадувати собі, що чейже 1. липня 1928 р. маршалок Пілсудський сказав соймові богато-богато прикріпшій і гостріших слів, ніж ось тепер за посередництва п. Косицьковського, і що всетаки після того прийшов період „гармонійної співпраці“ поміж урядом і соймом, то ледь нема жадних причин ані до паніки оборонців парламентаризму, ані до тріумфу його ворогів. І коли посол Мацкевіч, „enfant terrible“ із ББ, радісно затиряє у соймову вилесену „Слово!“ руки, що справильно, мовляв, пригадало соймові меч, який вічно над ним висить, то нам здається, що ця радість щонайменше передчасна: бо в практиці може з неї вийти стільки само, скільки з радості пп. Незаляковських два місяці тому! Бо живемо в обставинах, коли непотрібно панують химерні настрої та не обов'язує логіка фактів.

І. Кедрин.

80-літній ювілей професора Ф. А. Шербини.

26-го лютого 1929 р. скінчиться 80 років життя відомого економіста, історика, статистика й соціолога проф. Ф. А. Шербини. З цієї нагоди українські установи та організації в Ч. С. Р. утворили спеціальний ювілейний комітет та влаштовують 29. II. 1929 р. святочну Академію з участю шановного ювілята, на який будуть прочитані доклади про наукову та громадську діяльність проф. Ф. А. Шербини“.

За свої визначні наукові праці, яких є понад 40, проф. Ф. А. Шербина ще 1904 року був обраний членом-кореспондентом Російської Академії Наук, а в р. 1925 — членом Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, а також членом інших наукових установ. Не зважаючи на свій високий вік, проф. Ф. А. Шербина й тепер почуває себе бадьоро й інтенсивно науково працює, а також викладає в Українському Університеті в Празі та в Українській Господарській Академії в Подєбрадах.

В справах ювілею треба звертатися до проф. Л. Біча, члена Президії ювілейного комітету. — Подєбради, Українська Госп. Академія, ЧСР.

*) Дуже багаті наукові праці присвятив Ф. А. Шербина своїй вітчизні. Кубань, написавши між іншим „Історія Кубанського Козацького Війська“.

ОЛЕКСАНДЕР БЛАГОДІР.

Великі роковини.

(КИЇВ 22-го СІЧНЯ 1919 РОКУ.)

(Спомяні.)

Львів, 22. січня 1929.

22-го січня 1919 року Київ витав дорожніх гостей з Галичини і Буковини та святкував обіднання українських земель.

Байдуже, як довго тривало це обіднання докола Самостійної Української Держави, але важке те, що такий акт відбувся. Це не прибули гості, а приїхали молодші брати, віками „зазбручені“.

Морозний ранок...

Під ногами приємно хрустить сніг. Дерев, члоти та телеграфічні дроти посипані срібною поволоотою.

Ніби мальовані!

Ось — Софійський майдан...

Балкони домі, вікна, вулиці — прибрали святочний вигляд. Гіранди алячаних шнурів ависають тут і там, переплетені національними прапорами та колірними стрічками.

На початку Володимирської вулиці — велика, чудесно прибрана дуга з гербами України і Галичини. На телеграфних стовпах — герби різних частин Української Держави. По майдані і на сумежних з ним вулицях увесь час снує авто, а в ньому — боярин у правдивому українському жупані, козацькій шапці та з правдивими козацькими вусами.

Це — Микола Карпович Садовський.

Він церемоніальністер святочної днини. Стоячи весь час в авті, він видає останні розпорядки.

Около 11-ої години починають стігатися різні військові частини та різні делегації з прапорами, стягами та трафатетами. Видніють прапори, що бачили річні бої, подравлені стрі-

Положення в Югославії.

Розмова з югославянським королем
Олександром.

В закордонній пресі поміщена розмова відомого французького журналіста, репортера світової слави Юліана Саверрайна, а югославянським королем Олександром на тему теперішньої ситуації в Югославії. Розмова ця настільки цікава, що ми наведемо найважливіші її місця.

Пригадавши хід останніх подій у югославянським королівстві, король Олександр зазначив, що він рішучий перемістити те, що собі намітив, свідомий того, що не уступить скорше, поки не осигне своєї мети. Те, що сталося вночі 4. на 5. січня н. р., названо поквапно диктатурою. Що властиво заслуговує на назву диктатури чи навіть тиранії? — спитав король. Чи це не те, що мало місце в останніх часах, чи ж здержуватися з роз'ясненням від участі в працях законодавчої палати не значить: атакувати духа конституції? — А до нього атакують приступило 85 послів! Правда, їх обурення після огидного атентату в скупщині було самозрозумілим й оправдане, але коли має свої обов'язки голова держави чи голова правителівства, то має їх також законодавець. Не зв'язуючи на всі труднощі, поведлося вкінці створити новий життєздатний уряд. З дрібничкових, особистих причин, що в добром краї не стояли в ніякому зв'язку, виступила одна партія з того уряду і тим спричинила таку кризу. Я пробував усіма засобами залікувати цю кризу. Хорвати відступилися на мої запитання. Я прийняв їх домагаючись, так як мені їх пропонувано, до відома і після того покликав до себе інші партії, щоб їх спитати чи вони готові до переговорів на основі хорватських пропозицій, себто: чи вони готові взяти під увагу справу ревізії конституції, до чого потрібна в парламенті більшість, зложена з трьох п'ятих. Вони відповіли мені: "Ніколи!" З уваги на те про утворення життєздатного уряду парламентним шляхом не могло бути мови. Державна машина перестала функціонувати. Тому я мусів сам рішатися і переняти на себе відповідальність, або проголосити себе нездібним рятувати мій край перед хаосом, що межував уже з анархією. Я станув перед дилемою: жертвувати єдністю і будучиною свого королівства, або експонувати себе самого, себто переняти відповідні зобов'язання на так довго, як довго будуть того вимагати обставини. Довго я не вагався...

Після того король на хвилину замовк. Потім, подумавши дещо, продовжував далі: Диктатура — слово, що його легко вимовити, але треба вміти справедливо його пригновити. Чи ж це не диктатура, до того без ніякого оправдання, коли голова партії, що сам не має ніякої програми, диктує суверено, що цей чи той з його приятелів мусить бути вибраний в окрузі, якого життєві інтереси йому зовсім чужі? А коли цей провідник партії каже іменувати велике число своїх партій-

них товаришів державними урядовцями, хоч вони не відзначаються ніякими здібностями чи прикметами поза тим, що працюють на того політика, котрий бажає, щоб вони за те жили коштом держави — чим це теж не диктатура?

Те, що я хочу перекласти, дуже просто: далекий від того, аби вводити в країну режим безконтрольного авторитету, бажаю, щоб Югославія знайшла в будучині всіх добродітостей справедливих виборчих законів, правдивого парламентаризму і справжньої демократії. Я хочу, аби край мав більше свободи й аби мій свою волю виявляти свободніше, як у минулому. А щоб це досягнути, мусимо тепер перейти пробу твердої праці. Мусимо приготувати режим децентралізації, і то ліберальний режим, що одночасно забезпечить територіальну і культурну єдність Югославії. Мусимо прочистити адміністрацію і її організувати, бо хоч ми маємо багато знаменитих урядовців, то їх праця, як і їх винагорода мусять бути зреформовані на широкій базі.

Сьогодні не можу ще сказати, скільки часу буде до цього потрібно, але думаю, що небагато. Безчисленні докази льюальності, які лістаю з усіх сторін краю, є доказом, що я найду підтримку у всіх дійсно продуктивних кругах населення. Міністерство, яке я зложив, складається виключно з чесних і здібних осібностей. Коли ж на його чолі стоїть генерал, то тільки тому, що я мій передати свій авторитет тільки такій особі, яка стоїть абсолютно поза партіями. Богу дякувати — наша армія не займається політикою. Я на це ніколи не дозволяв, як не допущав і політиків до вмишування в справу армії. Наша армія є цілком здорова, льюальна і вірна своєму суверенові. А в уряді бачите ще заступників адміністрації, банків, університетів, як також визначних і шанованих політиків. Хорвати мають 5 міністрів. Це значить, що про цю частину населення ми не забуваємо. При допомозі всіх тих, що готові до праці, хочу приготувати поворот до здорової політики і господарського добробуту.

Щоб це необхідне діло направи покінчити, експонував я сам себе, не підсуваючи нікого і не хапаючись засобів, які зменшили мою відповідальність. Чи вдасться, чи не вдасться моє діло — а моя особа входить передовсім в гру. Але неуспіх тут виключений, коли цілий нарід стоїть за мною...

Це майже повнотою передані думки короля Олександра про положення в Югославії і про його плани на найближчу мету. Зрозуміла річ, що ці думки, висловлені перед чужинним журналістом — закрашені оптимізмом. Найближчі тижні і місяці покажуть, чи цей оптимізм короля оправданий.

.....
„Просвіта“ — це одиниць найкращий вартувий українського духа. Вона одинока виведе нас усіх на шлях кращої долі — на соняшний шлях.
.....

3 життя українських соціалістів.

Довідаємося, що в дні 13. і 14. січня 1929 р. в Подєбрадах (Чехословаччина) відбулася конференція організації Української Соціалдемократичної Робітничої Партії за кордоном, що була скликана Закордонною Делегацією цієї партії. На денний порядок конференції були справи політичні й організаційні.

Конференція вибрала до Закордонної Делегації с. д. О. Козловського та К. Нішменка, які разом з представниками Центрального Комітету партії І. Маленою та П. Феденком творять орган партійної репрезентації за кордоном — Закордонну Делегацію УСДРП.

Конференція вислала привіт відновленій УСДРП в Галичині й ухвалила односторонню обширну резолюцію про сучасний момент. Самою резолюцією займаємося окремо.

По широкому світі.

Новий президент Мексики проголосив амністію для католиків ув'язнених за державну зраду. Має це бути підготовка порозуміння з Ватиканом.

У Магдебурзі 3000 провідників „Штальгелму“ домагаються на зїзді ревізії веймарської конституції і „сильної влади“.

У Барселоні страйк робітників, що працюють на виставі підготовляваній урядом. Диктатор Де Рівера загрозив їм вислатком у глибину краю на сільські роботи.

Ватикан заперечує, будім-то дійшов до порозуміння з Кіпріалом.

Аргентинський уряд сконфіскував в Санта Фе з німецького пароплаву 2000 скринь з крисами, призначеними для Болівії.

Є звістки, що недуга Ахмета Зогу спричинена спробою отруїти його.

Америк. президент Гувер є ворогом фінансових полеш для європейських державдовжників.

3 судової салі.

Евген Скіцький та Іван Штокало перед судом присяглих.

Розправу проти обох обвинувачених за участь у нападі на пошту при вуз. Глибкий перервано не на кілька днів, як це зазначено у вчорашньому числі „Діла“, але її відсунуто аж до найближчої наденції суду, яка розпочинається в міс. березні. При цій нагоді повідомляємо, що засудженням наглим судом на кару смерті Ординцеві та Ів. Плахтіні замінив през. держави кару смерті на довшу тюрем. І так В. Ординцеві замінено кару смерті на 12 літ, а І. Плахтині на 10 літ тяжкої тюрем.

І. СВЕНЦІЦЬКИЙ.

Національний Музей за 1928. р.

(Докінчення.)

Лушницька 8, о. Лада зі Львова 4, Луїничук з Гарасимова 11, Лихачев з Ленінграду, о. дек. Лев з Язова, Мокрицький зі Львова 10, д-р Макарушка зі Львова 2, Мочай зі Львова 13, Митени з Дрогоича, Метик Петро з Варшави 2, Музей в Закопаному 2, Музей Ізаящих Искусств у Москві 3, Матчак, Моравська з Австрії 3, Музей ремесла і примієної штуки у Варшаві, Музикова зі Львова 3, Народний Комісаріат Освіти 2, о. Нестор з Ремецька, Непізна зі Львова 10, проф. Огієнко з Варшави 3, Оссоайнеум у Львові 7, д-р Поспіль з Берна 6, д-р Пастернак зі Львова 356, о. тек. Пастернак із Зболок 19, Політичні взаї з батюго 2, Пахайтеску з Букарешту, Пеленський зі Львова 2, Павлак зі Львова 12, Петришин із Залужа, Парашукова зі Львова, Панейко з Тернополя, Павлусяк з Корнаїки 15, Паєгле з Риги 2, мон. Петро Студит, д-р Річинський в Волині 33, д-р Ривков зі Львова 32, о. крид. Рабій із Самбора 3, Ріда Школка, о. Сивенський і син з Дернова 5, д-р Свенцїцький 6, о. Сіциньський з Команич 2, Студенська Громада зі Львова 2, Семюта зі Львова, академ. Студинський 8, Сергієвський Художній Музей 7, Странський з Праги, Січинський з Праги, Т-во Охорони Военних Моги, Таранушицько з Харкова, О. Трищевський з Володару 4, Українська Академія Наук у Києві 46, Український Університет у Празі 2, Український Наук. Інститут у Берліні, Угрюн Безгірний з Рогатина, Узеда з Кракова, Університет у Львові, проф. д-р Фішер зі Львова, д-р Фабіян з Праги 8, інж. Фотинюк із Зашкова 4, Холодний зі Львова 4, рад. Чачковський зі Станіславова 15, Шухевича зі Львова 1108, Яворський з Праги 2, Якимович з Варшави, Януш зі Львова, Янушевич зі Львова.

вч з Варшави, Януш зі Львова, Янушевич зі Львова.

Систематичний опис поодиноких відділів Національного Музею провадили протягом 1928 року: д-р Ярослав Пастернак — археологію і всякі викопалини; Михайло Драган — монети, медалі, бронзові хрестики і образки княжої доби та відділ фотографій; оба спільно впорядкували дереворити і штихи; Ірина Гургула закінчила впорядкування що повітам писанок і витинанок; д-р Марія Фуртак-Деркачева, скінчивши подрібний впис кореспонденції М. Павлика (більше як 3,000 листів), що обіймає незвичайно інтересну добу галицького життя 1873—1914 рр., приступила до порядкування архіву „Народу“, „Громадського Голосу“ і Радикальної Партії, в якому знаходиться чимало дуже цінного оригінального і невикористаного ще матеріалу з життя селян і робітників кінця XIX і початку XX. вв.; С. Парашукова викінчила ряд акварельних рисунків килимів, а С. Качмарська дала низку зарисовок поодиноких предметів на листках рухомого каталогу.

Директор Музею попри технічно-адміністративну роботу зміг тільки вести наукові видання, тимчасові вистави, закінчити справу віддання архіву Національного Музею і музейних збірок Старовині і Народного Дому та взяти діяльну участь у нараді в справі людомовного театру у Варшаві, в нарадах місцевого комітету краєвої вистави в Познані 1929 р., та в міжнародному конгресі народнього мистецтва в Празі в рефератом про „Основи історичного поділу українського народнього мистецтва“.

План роботи у 1929 р. обійме перш усього продовження систематичного опису відділів з відповідними зарисівками на листках рухомого каталогу, заложених фахових каталогів по відділам, участь у всеукраїнському святі 10-ліття Української Академії Наук у Києві та підготовки ювілейного видання „Річниця Національного Музею“ наукової фундації галицького митрополита Андрія Шептицького і ювілейної вистави

найкращих частин музейних збірок. Святоче відкриття ювілейної вистави повинно би припасти на день відкриття Національного Музею для прилюдного життя 13. грудня 1929 р. або на день заснування Музею 10. лютого 1930 р. І хоч які тяжкі часи прийшли для наукових установ, що можуть і мусять тільки видавати гріш, а не мають майже ніякої зарплати його заробляти, то Управа Національного Музею глянчить не без проміня назі у майбутнє. Прийде час, коли весь Український Народ вискаже свою подяку Основникові великої святині, скрапінній пам'ятко української культури, своєю всенародною поміткою у музейному будівництві і цим робом покладе тріаку основи прийдешній науковій праці непрягоглядного ряду щасливих наслідників перших робітників української музеології в Галичині.

Нехай-же сучасне нам Громадянство Галицької Землі і усієї Західньої України, розкинуте по всіх державах і на далекому заточенні за океаном від Аляски до Огнєної Землі відкликнеться на цю вістку про велику потребу розбудови Національного Музею у Львові і хто чим може причиниться до її здійснення протягом 1929 р., щоби можна було тісно стріпнути 25-літню діяльність цієї установи.

Управа Національного Музею знає, що ми небогата нація, але вона вірить у силу національної свідомості у найближчих масах післявоєнної суспільності, що стежить за працею Управи Національного Музею повні 24 роки. Селяни і робітники Галицької Землі мають що-року діло з представниками Національного Музею, вони бачуть їх шире громадянську роботу, тож певно не відмовляться причинитися до поширення того огнища свого власного культурного життя, біля якого погрілося вогнем науки яких 20,000 молоді і поважний турт наукових дослідників даньного культурно-національного життя Українського Народу.

Львів, січень 1929. р

Над чим радчили воєводи.

Дня 21. січня ц. р. відбувся у Варшаві односторонній з'їзд воєводів Польщі. З'їзд отворив міністр справ ген. Складковський промовою, в якій запропонував спец. своє зацікавлення справами самоврядування. Прем. Бартець заснував госп. положення в державі і обов'язки воєводів у цій справі. Начальник авіаційного відділу Швальбе адав звіт із бжучих госп. справ. Темою дальших нарад бул самоврядні справи, асовані в рефераті дир. Штешельського.

Перед державним переворотом у Німеччині?

Аг. Вск. повідомляє: Берлінські республіканські часописи приносять чутки, нібито організації Штальгельму хочуть викликати комуністичні заворушення, щобі опісля виконати державний переворот. Президента Гінденбурга усули би, а на його місце настановили би ген. фон Секта. Праві кола, а головну організацію Штальгельму, що нараховує 35.000 членів, виявляють збільшену діяльність проти нм. республіки. У авіаційних із Штальгельмом є провідник нар.-ім. партії Гугенберг, який бажав привернення монархії. Сини булш. цісаря Вільгельма, за винятком кронпринца, належать до цієї організації.

Розв'язання італійського парламенту.

Італійський король підписав декрет, який розв'язує палату депутатів, а нові вибори визначає на 24. березня. Нова палата та сенат зберуться 24. квітня ц. р.

Аманула відкликає абди-кацію.

Агенція Тасс повідомляє: З Герас в Афгані приходять вістки про концентрацію в околицях Гази багато відділів із Кандахару. Аманула обіймає команду над цими відділами. В Кабулі недостатня харчі, ціни ростуть. Можуть бути випадки бандитизму. Французька школа зачинена й ограблена. Серед населення замітний зріст симпатій для Аманула.

Аманула заявив офіційно, що з причини уступлення Інакула відкликає свою абдикацію та бере зверхню владу в свої руки. Новий вождь Афгану Габібуга хоче зв'язати взаємини з усіми державами за винятком Англії та бажав привернути відносини, які були перед проголошенням незалежності Афгану. Зачувати, що англійське посольство випрошувало вже проект привернення субсидій, які доведання діставали зм'їри від Англії. Проектів протинуться духовенство та купецтво. Справу цю розглядають іще, хоч Габібуга у відозві до народу в зв'язі із

Д-Р ЛУКА ЛУЦЬ.

Генеа одної поезії О. Маковей.

I.

Смерть — найслабше місце людини. Чоловік, дая природи, усе перемагає та приносить собі славу, однак він стає безраддо перед сапою кохачністю смерті. Правда, Штайлах і Ворон борються із одим незмінним законом. Та марний усіх їхній боротьби! Це трагічне вираження, переживши варту та наталяючи собі молодість!

Тому-то всі творчі уми, що спиналися над дробною невблаганою „досади“ — не можуть нас потішити. Що нам а усякої „невмірущості“ матерії тоді, коли не буде цієї частини, що творить нашу свідомість? Це аргумент усяких песимістів, відірваних від будь-якого колективу.

Ніше, поет володого оптимізму, старався „перемогти“ смерть навчанням про „вічний поворот“, мовляв, щерз заживемо! Глибоко і щиро віруючі в життя та тому світі, мають готову розважку; вони найшасливіші, після фанічної смерті наступить для них вічний рай. Американські оптимісти вигадували:

„Тільки не думайте про старість! Геть а думкою про смерть, а вічно житимете!“

Оптимістично настроєні філософи та письменники рабськико пишмалють одю Харбду, щобі тільки не затроювати собі мініатюрно короткого життя. Хтож знаходиться в такому настрою, який за мало відірваний на червона метафізичної есенції — той разо чіпляється отой епохолої Ахілесові п'яти.

Осип Маковей, плаваючи по життєвському морі, своїм чомном часто причаювався до приманчиво притягального азовського освітку синев.

II.

„Зміст перших поезій — слова автобіографії. — Це кохання романтика, датиотичні відозви,

вступленням на престіл проголосив себе еміром а не падишахом.

Театри.

Великий Миський театр: Вікторок 2го, г. 7:30 веч. „Мадан Батерфай“, виступ японської співаки Теіко Ківа. Середа 23-го, г. 7:30 веч. „Бродвей“, американські штука. Четвер 24-го, г. 7:30 веч. „Одна баніола ніч“.

Кіна.

„Аполло“: „Дві арабські ночі“. „Лен“: „Тині гарему“. „Ола“: „Шоугині“. „Падес“: „Венеційкий карнавал“. „Гатаногана“: „Пікова дама“.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8 87 50—8 88 00, канадський долар 8 81 50—8 82 00, чеська корона 0 26 25—0 26 50, австрійський шілінг 1 25 00—1 25 00, румунська леа 0 05 00—0 05 50, французький франк 0 34 50—0 34 80, швейцарський франк 1 71 33—1 71 50, фунт стерлінгів 43 30 00—43 60 00, радянський червонець 17 50—18 51. Золото: 20 корон 36 50 00—36 80 00, 20 франків 33 75 00—34 40 00, 20 німецьких марок 41 70 00—42 00 00, 10 російських рублів 46 50 00—47 00 00.

Срібло: Австрійська корона 0 68 00—0 69 00, 5 австрійських корон 3 50 00—3 60 00, австрійський флорен 1 70 00—1 80 00, російський рубль 2 95 00—3 05 00, копійки за рубль 1 48 00—1 52 00.

Збіжжя.

Пшениця лівська 43 75—46 85, пшениця сезанська 43 00—44 00, жито галицьке 33 00—33 75, ячмінь галицький, броваринський 34 50—35 50, ячмінь на маїно 27 50—28 50, ячмінь пастиний 35 50—36 25, овес галицький 29 25—30 25, кукурудза румунська 35 50—36 50, барваби промислова 4 75—5 00, фасоль біла 95 00—100 00.

НОВИНКИ

— Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої). Тел. 59—60. 1258

— Заняття „Діла“. „Діло“ ч. 13 заняло львівське Староство Гродське за передову статтю п. з. „Нерозв'язана проблема“. Це друге заняття нашого органу а цьому році.

— Артисти Кооперативи Український Театр у Львові складають а нагоди свого бенефісового вечора 35 зол. 70 сот. на „Рідну Школу“, а всім що морально підможе причинились до успіху цього вечора, зокрема-ж дир. Кооперативи Ви. Б. Янову, дякують за пам'ять.

— Бібліотека Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові одержала після б. Секції українських медиків в Берлі (ЧСР) 70 книжок, за що щиро дякує б. членам Секції — Управу.

— Львівська темна хроніка. У білий день, коли урядовці пішли на обід, вломники відвідали банкову фірму „Фортуна“ на вул. Кошчюшка, але в касі не нашли нічого. — Михайло Шевчук, безробітний посередник, ошукав двох купців хитро-мудро таким способом: на двох своїх шадничих

ониси природи, особиста лірика, релігійні сумніви, антимілітаризм. Ще в 80 рр. попав Маковей під вплив „поступових ідей“, яких апостолами були Франко й Павлик. Той вплив ще скріпився, коли Маковей працював разом а Франком і М. Грушевським в редакції „Літературно-Наукового Вістника“ (грудень 1897 — весна 1899). Д. Лукіанович вважає автора „Молоха“ та „Новина“ симпатичним радикалом, який а підхлад своїх творів брав „антиполюський настрій“. Та найкраще пізнали душу поета а тих часах із його поезій, друкованих у „Н. Вістнику“ (1899, січень). На закінчення своїх „Гірських дум“ помістив поет рефлексії про „Метеор“, „Смерть“ та „Сонні мари“. Ось вершок згадів та поспівану:

Так розпадається світу,
жити й гинуть без мети.
І всі вони — один цинтар,
а творець їх — старий гробар:
усе по робочих жарних
стебе у безвість сумних...

(„Метеор“).

На початку цього жмутка поезій признається автор, що він „для народу свого крук, що сумно криче“, бо „мов у батні застиг в гірській зенірі...“

III.

Поезії ці писані найпізніше а кінцем 1898 р. Цьогож року вийшла зпід пера Маковей ще одна поезія під а.: „Колі помрем і заростем квітками“, та поет не відрікував їй тоді. Минуло більш як чверть століття, як поет признав тілною пустити цю поезію а світ.

Колі помрем і заростем квітками
у споминах ще ажмеє не раз,
аж поки ворух а нашими кістками
світнуть уст, що намятали нас.

І буде це вже наша смерть остання,
наш порох вітер світом розжене.

книжечках дописав до цифри 1 ше 51 і 31 і застав їх, заробивши на чисто стокилькадесяті дол. Закі попав у холоду, вже гроші програв у карти. — На вул. Пильницькій 3, відкрила поліція склад „пересувача“ крадених річей; кому вкрали футро, плащ, нагортку то-що, може піти до депозиту саідного відділу, поглянути, чи там їх не найде.

— **Львів без світла.** Дня 21. січня ц. р. вечером погасло електричне світло, а в деяких камяницях світло дуже слабо. Причиною було ушкодження одного з трьох каблів, що спроводжують струм.

— **Вальоризація давніх асекураційних поліс.** Віденські часописи повідомляють, що а половині лютого почнуться переговори між Польщею і Австрією в справі австрійських асекураційних товариств, які на основі мирового договору можуть бути в Галичині лише десять літ. При тій нагоді устляють справу вальоризації давніх асекураційних поліс.

— **За немотивовані податки.** Польське міністерство скаргу вислало до президентів скарбових палат обіжників, який здержує всі податкові ревізії немотивованих податків за минулі роки. Виявилося, що в багатьох містах податкові уряди передали за рр. 1923, 1924 і т. д. додаткові податкові виміри.

— **Вістки з Польщі.** 142 малих міст дістане електричне освітлення, з цього 59 галицьких. — Жидівська віроісповідна громада в Варшаві звернулася до управи міста з проханням дарувати їй площу на синагогу, яку жиди вибудують для згедичання 10-ліття польської самостійности. — 7 мільонів золотих вістає річно польський скарб від англійської лісної консорсії за експлуатацію біловеської пущі. — Послом у Брюсселі призначений д-р Т. Янчівський, директор департаменту міністерства закорд. справ. — Президія Ради міністрів заборонила зживати титулу „шеф секретаріату міністра“, якого зживали досі в усіх міністерствах у Варшаві, бо такого становища нема. — Департамент почт і телеграфів у Варшаві починає заводити по домах почтові скриньки, які мають заощадити працю листоношам. Кожий коміряк матиме в домі власну скриньку. Цю ідею здійснює австрійська фірма „Гермес“, згодившись, щобі скриньки зробили в Польщі. „Гермес“ помістить на них лише свою рекламу.

— **Катастрофи й нещастя.** Директор чеського телеграфічного бюро Кальман загруз у горах Карконошах у півн.-східній Чехословаччині. Він вибрався на лешетах у гори і збився зі шляху; кілька днів пізніше нашіли в снігу його трупа. — У східній ділянці Берліна фякер віхав у кіновий будинок і зранив тіа особи. — В американським місті Шорт-Лейн (Меріленд) зуларились одночасно аж три поїзди; всього чотирьох убитих. — З Мельбурі повідомляють, що пожежа лісів в околицях Вікторії спричинила великі втрати; деякі міста загрожені пожежою, якщо вітер повіє в той

прийде весна, прийде пора кохання,
а нас нікто й ніколи не спіжне.

Аж вийде раз колись діля самотня
а позудне тиге, а тигий, сонний ліс:
неждано серце зашепче скорботне
і ясний світ померкне їй від снів.

Це нас вона побачить і почує,
мов сон і казку із старих часів;
закрие очі й тяжко заснує,
заснувавшись у тигий шум лісів...

IV.

Зацікавившись відношенням О. Ковбалинської до творчости улюбленого нею данського письменника Биса Петра Якобсена^{*)}, побачили ми, що Маковей рефлексії про життя мерця у споминах своїх найбільших нагадує одню місцеву новелу данського поета („Пані Фенс“). Вдовий пані Фенс живе тільки для своїх дітей; та несподівано пізнає вона свого першого і правдивого любка, який після кільканадцяти літ вернувся а Америку. Стара любов блистить, мов сталь — вони подружжилися. Діти вважали матір виключно своєю власністю; син та дочка загіналися на неї та покинули. Пять літ жили старі шасливими подругами. Перед смертю пише мати лист до своїх дітей та просить у них давного любви. Мати жаліється на те, що виражачий е завжди дуже збогний. Все наддороще від нього забирається, анікає десть прекрасний світ, який стільки літ буз приємним огнищем людини.

„Тому звертаюсь до всього а мольбою — кінчить нещасна мати. — щобі мене приємно згадувало і тому саме приходжу я до Вас із проханням: любіть мене цілою любовю, як це було колись, бо аякже, що жити в споминах е єдиною участю мерця у світі живих людей; і ця тільки розвага остається мені сьогодні. Жити тільки а споминах, більше нічого!“

(Докінчення буз)

*) Автор згадує розказку на цю тему.

гарського Каюбу сильно зростає. Беручи цей факт під увагу каюб рішні відбувати кожної неділі та кожного свята кількогодінні прогулянки в околиці Львова, подучені із курсом їзди на лежцях.

Це останнє повинні взяти на увагу передовсім усі початкуючі, а відтак і т. зв. „дики лешетарі“, яких багато товчється по сінгу не зорганізованому та без ніяких фахових аквізів. Курси на дозвілну використання часу їх науки лешетної їзди. Попри те передбачується теж кілька довших прогулянок до Славська, де КЛК має винаймаєну домівку. Решту діяльності виновають публічні реферати, теоретичні курси та висвітлювання спортивних фільмів.

Перший такий фільмовий вечір відбувся дня 21. грудня м. р. в подученні з Ширшими Сходичами КЛК.

Малим фільмовим апаратом (Pathe Baby) висвітлював тов. Цибульський — при участі кількох десяти вдоволених глядачів, кілька спортивних та навчальних фільмів із доброю комедією на закінчення.

В днях від 24. до 27. грудня м. р. відбулася прогулянка членів КЛК до Славська. Добрий сніг та прегарна погоро дали можливість використати вповні цих кілька днів на здобування чількох чудових верхів. Перший день ужито для вправ на базальних збочах. Зате другий день виповнила від рана до ночі знаменита прогулянка через верх Троїстий та збоче Паїшки до Головецька, звідти романтичною дорогою при світлі повні до Тухлі та поїздом знова до Славська. Тут тимчасом розтаборилася в нашій доміні прогулянка із шістьох людей — між ними чотирьох членів КЛК, — яка під проводом проф. С. Гайдучка зробила довшу, п'ятиденну туру через верхні скільських гір. Там отже вже третього дня аж дванадцять наших лешетарів — в тім дві пані — піялися на гарну їжу, щоб відтак довгими, місцями досить каркими домиками, зїздами повернути на долину.

На жаль, тогочасні дні треба було кидати гори та симпатичну домівку, бо обов'язки класних домів.

Але якими легкими видаються ці обов'язки по такій прогулянці!

Від сего часу зроблено вже дві кількогодінні прогулянки в околиці Львова. Обі подучені із вступним курсом

В п'ятницю, 11. січня ц. р., відбулися Загальні Збори Карп. Лешет. Каюбу, про вислід яких повідомимо іншим разом.

Спортовець.

ОГОЛОШЕННЯ

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори Українського Спортивного Союзу у Львові відбулися в суботу дня 2. лютого 1929 р. год. 14-30 у власній домішці при вул. Рутівського ч. 22. (З'явився 12 осіб) зі складом поразкою дня: 1) Отворення Зборів і вибір президії. 2) Відкриття протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3) Звіт уступачів Раді Союзу. 4) Уваження абсолютної. 5) Вибір нової Ради Союзу. 6) Вибір комісії суддів. 7) Вибір перевірок комісії. 8) Зміна статуту. 9) Експлуатація. — За Радю Укр. Спорт. Союзу: М. Шепарович, Голова, М. Шепарович, Секретар.

3. „Львівського Бюлетеня“. Видів „Львівського Бюлетеня“ пригадає членам Товариства, що проби зору відбуваються постійно у вітків і північній і знає їх, щоб вказати на кожній пробі точно в год 7-30 вечором з огляду на віддалені вже речовий концерт: українських вокальних хорів і композиторів у Львові і Шевченківський у березні, до яких передбачується по-найменше 15 проб. Тому членів, які не вказалися, прийнявши на 10-тьох проб, сном факту відмовитися від участі в цих концертах.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

В СІДНІ годинамикарсько-юдейські роботи виносить найстарший Дембровський-Роза Желевський (Львів, Гетьманська Жоржа) вул. Ахленчана ч. 2. 2481 а) 33-7

МУЗИЧНИЙ КАТАЛОГ: всі краєвиди та закордонні вишари, списки даром і оплатно Контарна Навч. Т-ва ім. Шевченка у Львові, Ганюк 10. 1153

ДОДРЕ ПЛАТНИЙ ЗАРБОТОК дають Шейферські курси і Гайтангера, Львів, вул. Засена ч. 7. 1242 б-15

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст нехоту лікувати серця і жолуза
д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
432 Переселення Рентгеном. 14-24

НЕРВОЛЬ
Хеміка д-ра ФРАНЦОЗА, одиначий редактор і випро-бований серидина (матриана) на **РЕВМАТИЗМ** колючу з причини перестуд, на постриг, іхис і т. п. Жалати в аптеках. Жалати в аптеках. Вибір і година ціоджа.
АПТИКА МІКОЛЯШ А
Львів, КОПЕРНИКА ч. 1. 379

САМОХОДОВІ КУРСИ
Інженера Александра Юрого
Львів, Коперника 54.
1103 Телефон 68-62. 1-1
Курси
Заводів і аматорських
Ізиди пани (пані). Визначили салі, парастати і гаражі на місці. Новітні самоходи до науки їзди. Доклади услів саліти. Інформації і присесту. Уважно з'являються курси від 9. 11 від 2. 8.

За редакцію відповідає Василь Мудрий.

ГОДИННИКИ

Тільки „Діпін-ших фабрик“ препі-айні продає за то-тільки (на рати від десятих дт з най-лішню стороною зні-сна фабрика Іван-дольтеррайх, Львів на. Марієвська ч. 3. 134-2

ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ

Курси д. Грш-шпрута, Львівська 34. приймає на новий 5-ти міся-чий тогосовельний курс. Стенографія. Писання на машині. Початок науки 1. лютого 1929. 1885 2-9

РОМАН ТУРИН

уроджений 1900 р. агуба свою вій-ськову службу, яку цю дорогою, у-несажив. 1306 1-3

КАНДИДАТ

адво-катський руті-нований, обжалю-ваний з провиню-нальною і трибу-нальською прак-тикою; самостійно практичній, з вправою субституції негайно пошукує посади кон-спікента. Зголошен-ня з заповненням з-мовни салі під а-дресою: Д-р Іван Лу-пен, канд. адв. в Броді, канд. д-ра Жон-шпрута. 1305 1-3

КОНСПІКЕНТА,

обжалюваного з про-вінційальною прак-тикою пошукує від І.П. д-р Макух, Тов-мач. 1302 1-3

ДЕШЕВО продам

каменю і му-рований дм з дво-поверховим городом і садом у Львові. Від-досить: Господар дому, Городецька ч. 82. 1307 1-2

КУХАРКА

Госпо-диня самодільна ошадна і робити пошукують звіттати до динного дому. Козь-мівського 106 (Млава). 3108 1-2

СКЛО
ПОРЦЕЛЯНА
КРИШТАЛИ

ПОРУЧАЄ
НОВООТВОРЕНИЙ СКЛАД
ОЛЕКСАНДРА ОНИСЬКА
Львів, Галицька ч. 20.
983 (Гіт оловий) 13-7

Лікар Загального Шпитала
Д-р Софія Парфанович
ордує у в. трішні і жіночх нехоту від 2-4
1218 при вул. Домагалічів 2. 4-6

ПОСВЯТОЧНІ не-жисно дочать міне-ральні Воли фабрики „Здоров'я“. „Гірка“ вода успішно про-чашує шлунок. Жа-данте в аптеках. О-диний найдемен-ший і найліший лік! 1264 4-6

ХТО — НЕ — ЗНАЄ — ЩЕ
виробів нашої ФАБРИКИ СУХНА І КОШІВ з чистої овечої вовни, красивого виробу, нехай жадає прибіг і шінників. Бунди на взір славуцьких, куртки, льодени, шевьоти і купони на убрання, дерки на коні, коши на ліжка, пледи. ЗАРЯД ДІБІР І ПРОМИСЛОВИХ ЗАВЕДІВ **РОМАНА ЖУРОВСЬКОГО** лешків, п. Варм (С. Гайдучко)

RITA
РОСТИННЕ МАСЛО

Поважаним Паням газпіням

подаємо ласкаво до відома, що ми зновили в нашій фаб-ричній продукції загально знаного ростинного масла (маргарини)

„RITA“

яку будемо дальше виробляти першорядної якості.

Вироблюване у нас ростинне масло „Rita“ заступає цілком природне масло і дуже добре надається до ва-рення, печення і смаження, всьлякого рода страв як також до печива. Ростинне масло „Rita“ не уступає в смаці природному маслу, є рівном видайне, а також о подовищу дешевше.

Назва фірми Schicht гарантує за якість товару.

Тому жадайте у свого купця тільки ростинного масла „Rita“ і звертайте увагу на опакування як та ож напис „Rita“ і Schicht уміщені на кожній оригінальній наці.

Товщавий Промисл
Schicht, Лич. Сна.

Видав Видавничої Спілки „Діло“.

В лонкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів. Ринок ч. 10